

Episodio 34: Hilel, Shamai y los conversos Talmud Bavli, Shabbat 30b

תנו רבנן: לעולם יהא אדם ענוותן כהלל, ואל יהא קפדן כשמאי.

א. מעשה בשני בני אדם שהמרו זה את זה, אמרו: כל מי שילך ויקניט את הלל ייטול ארבע מאות זוז.
אמר אחד מהם: אני אקניטנו.

אותו היום ערב שבת היה, והלל חפף את ראשו.

הלך ועבר על פתח ביתו, אמר: מי כאן הלל? מי כאן הלל? נתעטף ויצא לקראתו.

אמר לו: בני, מה אתה מבקש? אמר לו: שאלה יש לי לשאול. אמר לו: שאל בני, שאל!

מפני מה ראשיתן של בבליים סגלגלות (עגלגלות)? אמר לו: בני, שאלה גדולה שאלת. מפני שאין להם מילדות פקחות.

הלך והמתין שעה אחת, חזר ואמר: מי כאן הלל? מי כאן הלל? נתעטף ויצא לקראתו.

אמר לו: בני, מה אתה מבקש? אמר לו: שאלה יש לי לשאול. אמר לו: שאל בני, שאל!

מפני מה עיניהן של תרמודיין (בני תדמור, שם מקום) תרוטות? אמר לו: בני, שאלה גדולה שאלת. מפני שדרין בין החולות.

הלך והמתין שעה אחת, חזר ואמר: מי כאן הלל? מי כאן הלל? נתעטף ויצא לקראתו.

אמר לו: בני, מה אתה מבקש? אמר לו: שאלה יש לי לשאול. אמר לו: שאל בני, שאל!

מפני מה רגליהם של אפרקיים (בני עמק הנילוס) רחבות? אמר לו: בני, שאלה גדולה שאלת. מפני שדרין בין בצעי המים (ביצות).

אמר לו: שאלות הרבה יש לי לשאול, ומתירא אני שמא תכעוס. נתעטף וישב לפניו. אמר לו: כל שאלות שיש לך לשאול, שאל.

אמר לו: אתה הוא הלל שקורין אותך נשיא ישראל? אמר לו: הן.

אמר לו: אם אתה הוא, לא ירבו כמותך בישראל.

אמר לו: בני, מפני מה? אמר לו: מפני שאבדתי על ידך ארבע מאות זוז.

אמר לו: הוי זהיר ברוחך, כדאי הוא הלל שתאבד על ידו ארבע מאות זוז וארבע מאות זוז, והלל לא יקפיד.

ב. תנו רבנן: מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי, אמר לו: כמה תורות יש לכם? אמר לו: שתיים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה.

אמר לו: שבכתב - אני מאמינך, ושבעל פה - איני מאמינך. גיירני על מנת שתלמדני תורה שבכתב. גער בו והוציאו בנזיפה.

בא לפני הלל - גיירו. ביום הראשון אמר לו: א"ב ג"ד, למחר הפך לו.

אמר ליה: והרי אתמול לא אמרת לי כך? אמר לו: לא עלי אתה סומך? אף בתושבע"פ סמוך עלי!

ג. שוב מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי, אמר לו: גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת. דחפו באמת הבנין שבידו. בא לפני הלל - גיירו.

אמר לו: מה שעליך שנוא, לחברך לא תעשה - זו היא כל התורה כולה, והשאר - פירושה הוא, לך למד.

ד. שוב מעשה בנכרי אחד שהיה עובר אחורי בית המדרש, ושמע קול סופר [=מלמד] שהיה אומר: "ואלה הבגדים אשר יעשו חושן ואפוד" (שמות כח, ד). אמר: הללו למי? אמרו לו: לכהן גדול.

אמר אותו נכרי בעצמו: אלך ואתגייר, בשביל ששימוני כהן גדול. בא לפני שמאי, אמר לו: גיירני על מנת שתשימי כהן גדול. דחפו באמת הבנין שבידו. בא לפני הלל - גיירו.

אמר לו: כלום מעמידין מלך אלא מי שידע טכסיסי מלכות? לך למוד טכסיסי מלכות.

הלך וקרא, כיון שהגיע: "והזר הקרב יומת" (במדבר ג, לח) אמר לו: מקרא זה על מי נאמר?

אמר לו: אפילו על דוד מלך ישראל.

נשא אותו גר קל וחומר בעצמו: ומה ישראל שנקראו בנים למקום, ומתוך אהבה שאהבם קרא להם "בני בכרי ישראל" (שמות ד, כב), כתיב עליהם "והזר הקרב יומת", גר הקל שבא במקלו ובתרמילו - על אחת כמה וכמה!

בא לפני שמאי, אמר לו: כלום ראוי אני להיות כהן גדול? והלא כתיב בתורה "והזר הקרב יומת"!

בא לפני הלל, אמר לו: ענוותן הלל, ינחו לך ברכות על ראשך שהקרבתי תחת כנפי השכינה.

לימים נזדווגו שלשתן למקום אחד, אמרו: קפדנותו של שמאי בקשה לטורדנו מן העולם, ענוותנותו של הלל קרבנו תחת כנפי השכינה.